

РЕЦЕНЗИЯ

относно кандидатурата на
Георги Патриков - гл. асистент,
в конкурса за академична длъжност „доцент“
специалност „Дирижиране“ в НМА „Панчо Владигеров“
от проф. Пламен Джуров

Георги Патриков е от най-талантливите диригенти на своето поколение. Доброто образование, шанса му да е винаги много натоварен с концерти и работа с различни състави го формираха като музикант с широк профил. С лекота дирижира и много сложни съвременни произведения, и оперни спектакли, и хорови, и камерни произведения със сериозна сложност. Имах не само достатъчно време да се убедя в неговите качества, но и да проследя по-голямата част от творческите му изяви. Не крия, че съм се интересувал и от мнението на други музиканти за него. Първи ми обърна внимание акад. Васил Казанджиев, след това и други. Много скоро се убедих, че по-възрастните ми колеги са били прави. Неговата работоспособност, енергия и целенасоченост правеха впечатление още в началото на трудовата му кариера – като диригент на хора на Софийската опера / по времето на Христина Ангелакова/, работата му във филхармониите в Враца, Шумен и Плевен като щатен диригент. Някъде в този период той стана лауреат на Международния конкурс за диригенти „Г. Рождественски“... След този период той многократно гостува на почти всички оркестри в България и направи няколко ценни записа за БНР. Всъщност студентите и преподавателите имаха възможност /преди няколко месеца/ да чуят как Патриков преобрази щатния ни оркестър и блестящо се справи с Симфония №4 от Цветан Цветанов за ограничено време и брой репетиции.

В случая поводът за моето мнение е по процедура за заемане на педагогическата длъжност „доцент“, затова ще акцентирам върху преподавателската му работа. Досега в качеството си на главен асистент той се показва като изключително точен и всеотдаен в педагогическата си дейност. Не се задоволява с ограничените часове които са в норматива - много често и по време на ваканции работи със студентите, убеден че е важен резултата. Работи детайлно, внушавайки осмисляне както на общата драматургия на конкретното произведение, така и прецизиране на възможните варианти на диригентски подход и за най-малките проблеми към студентите. Всъщност начина на мислене и работа беше красноречиво показан, „черно на бяло“, и в докторската си дисертация „АСО на НМА „П. Владигеров“ – функции и дейност в образователния процес като част от творческата структура на Академията“. Това е не често срещана разработка, която е строго насочена именно към аспектите на преподавателската работа в катедра „Дирижиране“. Нещо повече – убеден съм че някои от идеите на тази дисертация трябва по-решително да навлязат в практиката,

например: развитие на „оперната практика“, работа по проекти, даващи възможност за различен репертоар, стил, съчетание на солисти и т. н. Призмата през която той оценява значението на АСО като творчески център, обединяващ публичното представяне на отделните факултети, подсказва по-ефективно присъствие и на оркестъра, и на студентите, и на самата Академия в културната ни общност.

Многостранныят поглед на Патриков върху преподаването на дисциплината е неотменима част от ежедневната му педагогическа работа. Понякога съжалявам че той е принуден да отказва творчески ангажименти поради заетостта си в Академията...

Но от това печели Академията в лицето на своите студенти. Целта на досегашният ни клас беше максимално да се „компресира“, да се ускори подготовката на младите хора, за да са максимално подготвени за практиката на живота. А както е лесно видимо, навлизането в живият живот, особено за студенти с диплома на диригенти е сложен, стресов проблем - особено в сегашния период.

Както добре знаете, при нас идват хора, чийто ръце трябва да се поставят за първи път. Стресът е сериозен, многофункционалността на дирижирането ги блокира, трудно съчетават динамиката и многообразието на задачите. Трябва много търпение и време, за да се настроят на „диригентска“ вълна. И трябва да признаем, че понякога /при по надарени младежи/ успяваме още втората година да достигнем до акомпаниране на доста сложни солови концерти и трудни заглавия, които съответстват на състава на АСО. Това, разбира се, е недостатъчно за да произведеш някого с званието „диригент“, но е и окуражаващо.

За тези успехи Патриков има неоспорими заслуги. В справката му са посочени няколко имена, те могат да бъдат и са повече. Важното че стандарта на подготовка е добър и с клавир, и с оркестъра на Академията. Доказателство за това са изявите в България и чужбина на Мартин Георгиев, Кръстин Настев, Любомир Денев, Цветан Крумов, Калина Василева, Цанислав Петков, Йордан Пъшев и други. Овладеяването на премиерни български произведения, сложни партитури като тези на Шостакович, Пипков, Шьонберг и други, според мен вдъхват увереност в собствените сили, разширяват диригентската техника и интерпретаторския подход, а не са само още едно заглавие в репертоарния портфейл. В случая, репертоарната смелост на Патриков, съвместната му работа със студентите върху произведенията стимулира както добросъвестността, така и смелостта към съвременния репертоар и към заглавия със специфични трудности. Искам ясно да заявя, че формалното, дори и отлично завършване с произведения от периода на виенската класика, не е достатъчно, за да сме убедени че завършващите са готови за живота. А и произведенията от „виенската класика“ не са постоянно присъствие в репертоара на българските формации. Наистина е необходимо повече в разнообразие в етапа на подготовка – както в репертоара, така и в многообразието на изпълнителски формации.

АСО е оркестър с добра ритмична организация, с толерантност към студентите. Имат си и своите проблеми, но това е предмет на друг разговор. Случвало се е понякога от оркестъра да възразяват че някои произведения са трудни за даден студент. И това да

вярно. Но имаме достатъчно случаи, когато току-що завършил студент отива в даден колектив и му възлагат сценично произведение, без той да е правил подобно нещо, не само като заглавие, а като жанр. Или пък цял балетен спектакъл... Ако в процеса студентът не се е сблъскал със стресови задачи, ако не е преодолявал заглавия, които са над нивото му, трудно ще се справи с практиката. Тук е мястото да подчертая, че Георги Патриков много често прехвърля собствените си покани от различни оркестри и оперни спектакли на студентите. Това е не често практика в нашите земи.

Ще повтора няколко основни аргумента като основание за присъждането на званието „доцент“ в конкурса на НМА „П. Владигеров“:

- Георги Патриков е диригент със широк репертоарен портфейл – от оперета, опера до „Пролетно тайнство“
- С успех е работил, работи и досега с почти всички български колективи – от хора на Софийската опера, оркестрите в Шумен, Враца, Плевен до работа със Симфоничния оркестър на БНР.
- Като преподавател работи изключително всеотдайно, почти ежедневно със студентите. Вдъхва им увереност, не спестявайки критиките и укорите.

В заключение ще кажа нещо, което и вие вероятно сте забелязали – студентите много го обичат, доверяват му се, търсят го. За мен това е гаранция че неговото преподавателско бъдеще не само ще бъде успешно, но и че спомага за развитието на младите като диригенти-личности. Какво е по-важно за нашата професия от това? Така че категорично подкрепям удостояването на Георги Патриков с академичната длъжност „доцент“.

15 януари 2017г.

Проф. Пламен Джуров